

НЕБЕСНА КНИЖКА

**А хто питиме воду, що
Я йому дам, прагнути
не буде повік, бо вода,
що Я йому дам, стане
в ній джерелом тієї води,
що тече в життя вічне.**

№ 7 (134)
липень 2024 р.

Всеукраїнська щомісячна християнська газета
Розповсюджується безкоштовно. Друкується на пожертви читачів

У Біблії в Книзі Екклесіяста 7:14 записані такі мудрі слова: «У дні благополуччя користуйся благом, а в дні нещастя – міркуй: те й інше зробив Бог для того, щоб людина нічого не могла сказати проти Нього.» І справді, у житті кожної людини є не лише благополучні дні, але й нещасливі, які б їй ніколи не хотілося пережити. Часто кажуть, що життя складається із білих та чорних смуг. І ніхто з людей не має влади це змінити, так відбувається на землі із віку в вік. Більше того, це стосується не тільки життя окремої людини, а й долі країн та народів.

Ми всі зараз в Україні переживаємо дні нещастя та горя, оскільки на нашу землю несподівано прийшла жаклива братовбивча війна. Одразу після цього більшість українців поділилася на дві категорії: хтось почав ревню молитися, звертаючись до Бога по допомогу, а інші озлобилися серцями та стали звинувачувати у всьому Бога. Слово Боже навчає нас, як потрібно поводитися у всі дні нашого життя. Маєш благополуччя – користуйся добром і дякуй за це Творця, який дав тобі таку можливість радіти життю. Але дуже часто у щасливі дні ми забуваємо бути вдячними Богу, сприймаючи добро як належне. У нас більше спрацьовує інший принцип: «Як тривога – то до Бога.» А як нема тривоги, то й про Бога забуваємо. Він же хоче, щоб ми у всякий час зверталися до Нього: коли нам добре – з молитвами подяки та хвали, а коли ми в скорботі – то із проханням про втіху, захист та допомогу. «Шукайте Господа, коли можна знайти Його, закликайте Його, коли Він близький» (Іс.55:6). Отож, Слово Боже спонукає нас шукати Творця. Закономірність нашої людської природи в тому, що у дні благополуччя ми не будемо це робити, і навіть не згадаємо про це. Але коли приходить тривога чи біда, тоді ми і згадуємо про Бога. І саме у цей час нам вкрай важливо і потрібно шукати лица Божого. Можливо, ситуація одразу не зміниться на краще, але Господь неодмінно дасть сили і мудрості пройти біду та дочекатися перемоги.

Перше питання, яке може виникнути у пересічної людини з приводу необхідності пошуку Бога: «А що, хіба Бог ховається від нас? Чому Його потрібно шукати?» Ні, Бог не сховався від нас, це ми переховуємося від Нього, щоб не бачити Його і не чути Його голосу. Бог є світло, а гріх є темрявою. Коли довгий час перебуваєш у темряві і звикаєш до неї, то світло стає дуже неприсмним. Ця закономірність стає більш зрозумілою на прикладі Адама з Євою. Вони мали спілкування з Богом лицем до лица, але коли вчинили гріх, то одразу стали ховатися від Свого Творця. Вони соромилися і боялися Його саме через гріх, бо вже не могли контактувати із Святим. Але ж Бог від цього не змінився. Він, як і завжди, під час денної прохолоди завітав до Едемського саду та став кликати до свого улюбленця: «Адаме, де ти?» Але той уже озвався до Нього із схованки. Гріх перших людей у порівнянні із теперішніми гріхами людства навіть і не схожий на гріх. Подумати, що ж тут такого? Ну, з'їли плід із забороненого дерева! «Я ж нічого не вкрав, нікого не вбив і ніколи не робив розпусти.» Дуже знайомі слова, чи не так? Але що ж насправді зробили перші люди? Вони послухалися голосу диявола, тобто брехні, і вчинили його волю. Отже, насправді вирішальне значення має те, чийого голосу ти слухаєшся і чий бажання виконуєш.

НАВІЩО ШУКАТИ БОГА?

Головний принцип диявола – я сам собі володар! Цю позицію він диктує людям: ти і тільки ти являєшся володарем свого життя, і ніхто не має права вказувати, як тобі жити, навіть Бог! Більшість людей вірять у існування Бога, але така віра насправді нічого не змінює у їх житті. Якщо ти віриш, що Бог є, то чому не шукаєш Його, чому не прагнеш дізнатися про Його волю для себе? Коли у життя людини приходить несподіване горе, вона звинувачує Бога, який допустив тому статися, хоча вона ніколи нічого спільного із Ним не мала. Усім своїм життям вона давала зрозуміти

Йому: «Тобі не місце у моїй долі, я сам собі володар!» Тобто, все життя людина живе по своїх бажаннях, виконує волю диявола, що зазвичай приводить до відповідних негативних, а іноді й трагічних наслідків. Але робить винним не себе, а Бога. Хоча по відношенню до інших людей вона вважає Бога несправедливим через те, що Він одразу не карає їх за скоєні злочини. «Не зволікає Господь виконанням обітниць, як деякі вважають це повільністю; але довготерпить нас, не бажуючи, щоб хтось загинув, але щоб усі прийшли до покаяння.» (2 Пет.3:9). Ось чому Бог тривало мовчить та не судиться. Бо ти також винний перед ним. Якщо Бог вступить у суд, то Його суд буде справедливим і одночасним для всіх без винятку. І ти тоді також будеш осуджений, бо жив за своїми бажаннями і не хотів слухати голосу Божого та покорятися Йому.

Питання пошуку Бога зараз є загальнонаціональною проблемою для нашої країни. Третій рік жакливої війни в Україні загострений складними внутрішньополітичними, економічними та енергетичними проблемами із середини. Він також найболючіший через багато проявів байдужості та зухвалої цинізму деяких людей, що живуть на цій землі. Що радить з цього приводу Писання? Коли Бог є близький до нас, грішних людей? Коли ми визнаємо свою провину та розкаюємося у лихих вчинках. Пам'ятаєте притчу про блудного сина? Коли він прийшов до визнання своєї вини перед батьком і повертався до рідного дому, то батько сам вибіг йому назустріч. А син казав: «Про-

грішився я, отче, проти неба та супроти тебе... Недостойний я вже зватись сином твоїм; прийми ж мене, як одного з своїх наймитів.» (Лк. 15:18,19). Проте, люблячий батько прийняв його, як сина, і не докорив вчиненими гріхами, тому що син мав щире розкаяння.

Тобто, пошук Бога – це не пасивна філософія, а активна дія, здатна змінювати життя як окремої людини, так і цілого народу. І Слово Боже нас навчає, як це зробити. Покаяння – перший крок на цьому шляху. Далі – пізнання Бога, дослідження Його Слова, щоб дізнатися волю Божу щодо нашого життя. Третя невід'ємна складова – постійне виконання Божого Слова і Його волі у нашому житті. Індивідуальний пошук Бога принесе в першу чергу користь у нашому особистому житті. І не лише тому, що людина не буде жити в гріху. Без пізнання Бога життя людини не може бути повноцінним. Лише в Господі можна реалізувати себе повністю, на всі сто відсотків. Тоді людина почуватиметься щасливою, її життя буде наповнене змістом, вона не відчуватиме себе зайвою, непотрібною чи безпорадною. Кожному із нас дав життя Господь, завдяки Його задуму ми народилися у цей світ. Відповідно, Господь планував наше життя тільки на добрі справи, а не на зло. Все Писання наповнене закликами навернутися до Бога та робити добро:

«Шукайте Господа та сили Його, шукайте обличчя Його завжди.» (Пс.104:4);

«Навчіться робити добро, шукайте правди, рятуйте пригніченого, захищайте сироту, заступайтесь за вдову.» (Іс.1:17).

Відповідно, Бог обіцяє Свій захист та допомогу усім людям, які вірні Йому: «Чи не захистить Бог вибраних своїх, що воляють до Нього день і ніч, хоч і зволікає захищати їх?» (Лк.18:7). Лише страх Божий та покірність Господу відкриває нам шлях до Божого спасіння та захисту.

А ось що говорить Писання про Божі обітници для того народу, який щиро шукає Бога: «Так, близько до тих, хто боїться Його спасіння Його, щоб жила слава Його в нашій землі!» (Пс.84:10). Моє щире бажання, щоб всі жителі нашої країни повернулися лицем до Бога, відвернулися від гріха та навчилися робити добро. Хотілося б звернутися до всіх земляків словами 62 Псалма царя Давида: «Мій народе, кожного часу надійтеся на Нього, серце своє перед Ним виливайте, Бог для нас пристановище!» (Пс.62:9)

Павліна Снівак

ІЛЮЗІЯ РОЗЧАРУВАННЯ АБО КОЛИ ЙОГО ВОЛЯ, АЛЕ МІЙ СЦЕНАРІЙ

У житті кожного віруючого часто виникають моменти розчарування в Бозі. Ці почуття можуть бути пов'язані з різними причинами, і важливо зрозуміти, чому вони з'являються. У цій статті ми розглянемо, як Божя воля може суперечити нашим очікуванням і як це може призвести до розчарування. Також ми обговоримо, як правильне розуміння Божої волі може допомогти нам уникнути цих ілюзій.

РОЗУМІННЯ БОЖОЇ ВОЛІ

Перше, що варто зазначити, це те, що мета життя віруючої людини повинна базуватися на Божій волі. Ісус Христос говорить у Євангелії від Матвія, що не всякий, хто говорить «Господи, Господи», увійде в Царство Небесне, але той, хто виконує волю Отця Небесного. Це важливе нагадування про те, що наші власні бажання і цілі не можуть бути пріоритетом у нашому житті.

– Божя воля повинна бути головною метою.

– Не ставте свої бажання вище волі Бога.

– Виконання Божої волі – запорука спасіння.

Апостол Павло в Посланні до Римлян підкреслює, що ми не повинні сообразовуватися з цим сві-

том, але повинні оновлювати свій розум. Це дозволяє нам пізнати, що є воля Бога – блага, угодна і досконала. Важливо пам'ятати, що Божя воля не завжди збігається з нашими очікуваннями.

ПРИЧИНИ РОЗЧАРУВАНЬ

Розчарування в Бозі часто виникають, коли ми починаємо очікувати від Нього те, чого Він не обіцяв. Ми можемо бути щирими у своїх молитвах і очікуваннях, але якщо ці очікування не відповідають Божій волі, ми можемо зіткнутися з розчаруванням.

ОБІЦЯНКИ, ЯКІ НЕ ЗДІЙСНЮЮТЬСЯ

Багато віруючих стикаються з ситуацією, коли їм обіцяють блага, якщо вони звернуться до Бога. Проте, як показує практика, такі обіцянки можуть не справдитися. Ми не можемо гарантувати людям, що Бог дасть їм здоров'я чи добробут. Єдине, що ми можемо обіцяти, це вічне життя через покаяння.

– Не обіцяйте людям те, чого не знаєте.

– Обіцяйте лише спасіння через покаяння.

– Будьте обережні з обіцянками від імені Бога.

ОСОБИСТІ ОЧІКУВАННЯ

Часто розчарування виникають через неправильне розуміння того, як Бог виконає свої обіцянки. Ми можемо очікувати, що шлях до виконання буде легким і швидким, але це рідко буває так. Бог може вести нас через випробування, щоб навчити нас терпіння і довіри.

ПРИКЛАДИ З БІБЛІЇ

Щоб краще зрозуміти цю тему, давайте розглянемо кілька біблійних персонажів, які зіткнулися з розчаруваннями, очікуючи виконання Божих обіцянок.

– Авраам і Сара.

Авраам і Сара отримали обіцянку про народження сина, але чекали його 25 років. Вони не дочекалися виконання і спробували самі вирішити цю проблему, що призвело до народження Ізмаїла. Це приклад того, як наші власні плани можуть суперечити Божим шляхам.

– Мойсей.

Мойсей, будучи покликаним визволителем свого народу, не розумів, як саме це повинно статися. Він спробував врятувати свій народ, убивши єгиптянина, але це лише призвело до його втечі в пустелю на 40 років. Бог використав цей час, щоб підготувати Мойсея до його справжнього покликання.

– Йосиф.

Йосиф отримав сні про своє майбутнє, але його шлях до виконання цих снів був сповнений страждань. Він був проданий у рабство, потрапив до в'язниці і лише через 13 років зміг побачити виконання Божих обіцянок. Це ще один приклад того, як Божі шляхи можуть бути важкими, але завжди приводять до мети.

– Давид.

Давид був помазаний на царство, але 14 років провів у гоніннях і блуканнях, перш ніж став царем. Його шлях був сповнений випробувань,

і це допомогло йому стати мудрим правителем.

ЯК УНИКНУТИ РОЗЧАРУВАНЬ.

Щоб уникнути розчарувань, нам потрібно вчитися довіряти Богу і Його волі. Це включає в себе розуміння того, що Божі шляхи відрізняються від наших. Ми повинні залишити свої сценарії і дозволити Богу вести нас Його шляхами.

– Довіряйте Богу, навіть коли не розумієте.

– Не малюйте свої сценарії для Божих обіцянок.

– Очікуйте, що шлях може бути важким.

ПОКІРНІСТЬ І ТЕРПІННЯ

Як Христос, ми повинні бути готові сказати: «Не як я хочу, але як Ти». Це вимагає смирення і покори. Ми повинні бути готові терпіти і чекати виконання Божих обіцянок, навіть якщо це вимагає часу і зусиль.

Висновок

Розчарування в Бозі можуть статися, якщо ми не розуміємо Його волі і шляхів. Проте, якщо ми будемо довіряти Йому і залишимо свої сценарії, ми зможемо уникнути розчарувань. Важливо пам'ятати, що Божі шляхи завжди краще наших, і Його обіцянки здійсняться в свій час. Нехай кожен з нас прагне до того, щоб виконувати Божу волю у своєму житті, очікуючи його обіцянок з терпінням і вірою. Бог знає, що для нас краще, і Він приведе нас до виконання своїх обіцянок, якщо ми будемо слідувати за Ним і довіряти Йому.

Карен Ісоян

КІЛЬКА ВАЖЛИВИХ “АЛЕ”

Більшості з нас відома фраза «Все пізнається у порівнянні». І справді, часом дуже важко дати грамотну оцінку явищу або дії, абстрагуючись від інших можливих варіацій.

Наприклад, можна бути пригніченим, спостерігаючи добробут людей, яким, нібито, «більше щастить аніж нам», а можна оглянутися довкола і помітити всі ті блага, котрими нас обдаровує Господь. Блага, яких ми, виходячи із нашої гріховної сутності, зовсім не заслуговуємо. Один чоловік розповідав, як, будучи малим хлопчиком із бідної родини, він задрив іншому, в якого були коштовні кросівки. Але він переосмислив це питання, коли помітив іншого хлопчика... В якого не було ніг.

Наше життя, яким, відверто кажучи, ми не завжди задоволені, є мрією сотень мільйонів інших людей. І нам завжди є за що бути вдячними.

Проте, цього разу я хотів би акцентувати увагу на кількох аспектах, де ключову роль відіграє коротке, проте вкрай важливе слово «Але».

«Але Бог, Який багатий на милість, через Свою велику любов, якою Він нас полюбив, нас, мертвих через переступи, оживив разом із Христом – благодаттю ви були спасенні!» (Ефесянам 2:4,5)

Уривок, який і наптовхнув мене на певні роздуми...

Але Бог... Золоті слова, котрі заслуговують на те, щоб ми їх пам'ятали. Ми рятуємося не власними зусиллями. Ми не здатні досягнути настільки благочестивого стану, аби стати гідними перебувати у присутності вічного Творця... А в наступних рядках можемо віднайти і мотивацію такої безмірної батьківської любові.

«Він воскресив нас разом із Христом і разом із Ним посадив нас у небесні сфери в Христі Ісусі, щоб показати в майбутніх віках безмірне ба-

гатство Своєї благодаті в доброті до нас у Христі Ісусі. Адже благодаттю ви були спасенні через віру, і це не ваша заслуга, а Божий дар, не на основі вчинків, щоб ніхто не вихвалявся. Тому що ми – Його творіння, створені в Христі Ісусі для добрих діл, які Бог підготував заздалегідь, щоб ми перебували в них.» (Ефесянам 2:6–10)

Особисто я знаходжу цей уривок одним із найбільш глибоких у Писанні. Настільки багато сенсу вкладено у нього.

Він розбиває чимало хибних уявлень. Наприклад, багато хто каже, що ми врятовані, аби служити Богу. Проте, це є лиш частковою правдою. Так, Богу приємно, коли діти прославляють Його різноманітними служіннями. Проте, якщо це було головною мотивацією, чи не міг би Він знайти когось більш гідного, аніж я і ти? Якщо взяти до уваги апостолів у їх початковому стані, то менш гідних кандидатів треба було би ще пошукати. Бог же натомість обирає слабке і нічого не вартісне в людських очах, аби посоромити все те, що видається мудрим плотським людям. Господь наділяє талантами і надприродною мудрістю тих, які щиро будуть прагнути виконання саме Його волі...

«Тож сказав їм Ісус: Ідіть за Мною, і Я зроблю вас ловцями людей. І негайно, покинувши сіті, вони пішли за Ним.» (Марка 1:17,18)

І тут особливої уваги заслуговують слова «Я зроблю вас...». Себто, якщо ми справді хочемо наближати Боже Царство та ефективно служити Творцеві, то мусимо відмовитися від власної мудрості. А натомість вчитися у Нього... Дозволивши Йому змінювати наші серця...

Ми не досконалі. І ніхто з людей не був досконалий. Навіть найбільш захоплюючі біблійні герої мали недоліки. Всі, окрім Ісуса.

І радикальної зміни серця неможливо досягнути самотужки. Але є Той, в чий владі змінювати нас. Аби ми лиш хотіли Цього і дали Йому повноту влади у всіх сферах нашого життя.

Мені врізалася у пам'ять наступна цитата Мартіна Лютера: «Коли я дивлюся на себе, я думаю: як я можу бути спасеним? Коли ж я дивлюся на Христа, я не уявляю як я можу бути загубленим.»

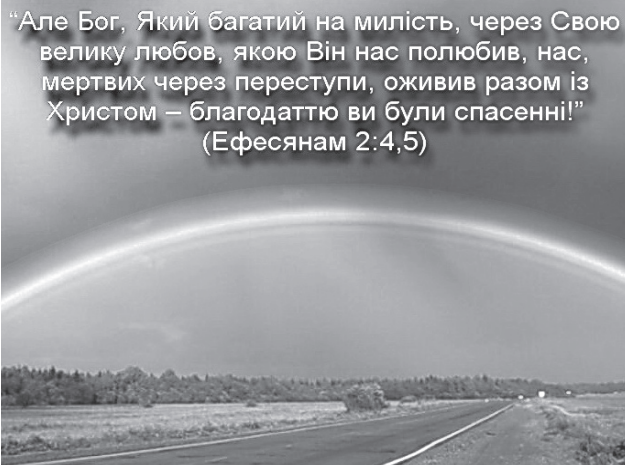
І справді, багато що не під силу нам... Проте, з нами Всесильний Бог! Аби лиш ми трималися Його.

І ще, хотілося б наголосити, що всі наші добрі справи повинні бути наслідком та проявом вдячності за незаслужену любов та спасіння, а не спробою маніпулювати Богом, наче Він щось нам винен. Із притчі про блудного сина, яку Тімоті Келлер назвав притчею про двох блудних синів, ми бачимо дві моделі поведінки.

Молодший син виявляє відверту непокору та бунт, вимагаючи свою частину спадку при живому батькові. Старший же намагається всіма силами коритися батькові та були «зразковим». Але з подальшої оповіді стає зрозумілим, що його модель поведінки мотивувалася також бажанням отримати спадок, а не любов'ю та повагою до свого батька.

Хотілося би, щоб усі ми цінували насамперед можливість мати відносини із досконалим Небесним Батьком, а не ті благословіння, котрими Він може обдарувати.

Надія. Чи повинні ми піклуватися про хороші відносини із людьми довкола? Однозначно! Проте, існує доволі тонка грань між хорошими відносинами та покладанням своєї надії на людей... Те ж саме стосується

“Але Бог, Який багатий на милість, через Свою велику любов, якою Він нас полюбив, нас, мертвих через переступи, оживив разом із Христом – благодаттю ви були спасенні!” (Ефесянам 2:4,5)

і наших матеріальних можливостей. Про все це ми повинні дбати. Але наше серце не повинно приліплятися до будь – якого аспекту життя більше, аніж до Господа.

«Бо Ахаз пограбував був Господній дім, і дім царів, і зверхників, і дав це асирійському цареві, але не було це на поміч йому.» (2-га Хронік 28)

До чого звертається моє серце у важкі часи? Де я шукаю допомоги, втіхи, підкріплення?

Але Бог... Але Бог...

Так хочеться, щоб ми пам'ятали ці два слова у часи випробувань. Коли тобі видається, що ти ось – ось зламаєшся під вагою труднощів. Коли ти молишся впродовж тривалого часу і не бачиш відповіді. Коли близькі тобі люди не приймають Божої правди вже довгі роки... Коли навколо біда і руйнування. І навіть якщо ти втратиш усе... Так хочеться, аби наша віра була достатньо міцною, щоб навіть за таких умов ми могли спрямувати погляд у небо і сказати як Йов: «Та я знаю, що мій Викупитель живий, і останнього дня Він підійме із пороку...» (Йов: 19:25)

Наш Бог вже дарував нам найбільше – спасіння. А отже, дарує і все інше. А саме, дасть сили дійти до кінця, зберігаючи Йому вірність. Йому слава навіки!

Марк Лукін
Нефтенбах, Швейцарія

Мене звуть Нестеренко Василь Олексійович. Народився я у Краснодарському краї 28.12.1962 року. Батьки мої були добрі, працьовиті – батько тракторист, мама овочівник. Жили ми не бідно.

Батько був міцний, сильний чоловік, вчив мене постояти за себе.Але я зрозумів цю науку невірно: У 12 років почав курити, зв’язався з поганою компанією, нас боялись. Нам це подобалось, подобалась влада над людьми.

Після 8 класу я поїхав вчитися у Армавір. В перший же тиждень купив пляшку вина та пляшку горілки, на другий тиждень почав курити коноплі, анашу. Життя здавалось прекрасним.

У 1981 році призвали до лав радянської армії. Там теж займався протиправною діяльністю: я вчився 3 роки на токаря, в армії разом з «дідами» робили з латуні кольца, печатки, і я набивав на них 583 пробу. Потім продавали ці кольца полякам під виглядом золотих. Був суд, але мене виправдали, тому що знали, що до цієї діяльності мене примусили «діди». Їх засудили, а я служив далі.

Коли я побив одного москвича, мене знову не покарали, бо я допомагав збирати меблі старшому офіцеру, полковнику. В училищі я вступив до комсомолу, але в армії мене за всі мої «заслуги» з комсомолу виключили.

У грудні 1983 року я повернувся додому, працював слюсарем у колгоспі. Зарплатня була невелика, 100 карбованців, але були підробітки, «шабашки», на горілку вистачало. Всі мої друзі ще служили у армії, тому я зібрав нову компанію, ми хуліганили, пили, курили коноплі, займалися крадіжками. Щоб залагодити конфлікти з міліцією, мама за рік занесла їм 12 тисяч карбованців. Один з міліціонерів сказав: «Їдь звідси, тебе все одно посадять. І я поїхав у Вінницю до хлопця, з яким разом служив.

У січні 1985 року я влаштувався на роботу у автопарк. Гуртожиток, 100 карбованців зарплатні, знову «шабашки», великі гроші. Але не гребував і зняти з будь-кого норкову шапку. Поїхав відвідати родичів у Краснодар – і знову аварія, викрадення машини...Мама задіяла всі свої зв’язи, підключила всіх родичів, мене викупили, дали 2 роки умовно та відшкодування збитків на користь держави – 20% від зарплатні.

Я вів розгульне життя: гроші від «шабашок» пропивав у ресторанах,

ДОВГА ДОРОГА ДО БОГА

«Хвалитиму Господа усім серцем своїм, розповім про усі чуда Твої!
Я буду радіти і тишитись буду Тобою, і буду виспівувати Ймення Твоє, о Всевишній!»
(Пс.9:2,3)

жив з різними жінками, знав усіх бандитів. Ніколи не був одружений, можливо, Бог знав, що якщо я одружусь, життя моє переміниться, і я ніколи до Нього не прийду. Адже без Бога нічого не відбувається. Від створення світу Він мене уже намітив, знав, що врятує Ваську-грішника. З одною жінкою у мене були відносини 30 років, я міг піти від неї на 2–3 роки, потім повернутись, ключі у мене були. І от її доньці увірвався терпець, мене вигнали і я 2 роки жив на вулиці, під під’їздом. Нас було 3 бомжі: я найстарший, Гоша – помер у 42 роки і Наташка – померла у 35 років. А мене Бог зберіг. У цьому будинку жив брат Володя Безбах. Він виносив нам гарячу їжу, розповідав про Бога. А ми їли і запивали настоянкою глоду, яку купляли у аптеці. Володя завжди казав нам – покайтесь, а я навіть не знав, що це таке. Ми терпіли його бесіди тільки з-за гарячої їжі.

Зимою 2017–2018 року я відморозив ноги. Мені тоді вже було байдуже – буду я жити чи ні, і я пішов у аптеку за настоянкою глоду, щоб скоріше померти, відмучитись. По дорозі зустрів брата Володю, і той вмовив мене піти у лікарню. Була п’ятниця, прийшов я у лікарню, ноги чорні, а лікар подивився і каже: «Прийдеш у вівторок. Приходжу у вівторок, ноги ще більше почорніли, а лікар каже – прийдеш через 10 днів. А я вже не можу зовсім ходити...Тут втрутився брат Володя, і Бог так зробив, що мене одразу направили на аналізи, зробили їх дуже швидко, прооперували мої ноги, відрізали кілька пальців. Сестра Надя привезла дві величезні торби ліків, крапельниць, завдяки їм я вижив.

Коли мене виписували, Володя спитав: «Куди тебе – під під’їзд, чи до Бога? Я знав, що під під’їздом я помру. Мені треба було лежати ще місяців зо два так, щоб ноги були трохи підняті, робити кожен день перев’язки, приймати ліки...І ми поїхали у реабілітаційний центр «Дім милосердя».

При зрості 182 см я важив менше 70 кг, був виснажений, бо 2 роки їв в день пару булочок за 3 копійки та випивав 10 пляшечок настоянки глоду по 100мл. Як я не помер – не знаю, це тільки Бог мене зберіг для того, щоб я покався і не загинув.

У реабілітаційному центрі брати доглядали за мною, мама вислала з Краснодару гроші на ліки, і я почав одужувати. Коли одужав, то хотів піти, але брати готувалися до водного хрещення. Я тоді вже читав Біблію, знав, що таке заключити заповіт з Богом, і вирішив для себе, що я «не такий дурний» і нічого заключати не буду.

Рік минув швидко, і знову настав час водного хрещення. Брат Ярослав питає: хто бажає заключити заповіт з Богом? І я подумав: мені 56 років, все життя я прожив не так, був майже на тому світі, різав собі вени та тушив недопалки об руку, щоб доказати всім, який я «крутий», про мене казалиб «Кубанець з мізками не то-

варишує, з ним краще не зв’язуватись»...І я покався і прийняв водне хрещення.

І тут почалися милості Господні. Я з 12 років палив – Господь звільнив мене від цієї шкідливої звички; я був «конченим» алкоголіком, лаявся – після покаяння я нічого цього не робив, як відрізало, мені стало гидко все це робити. У реабілітаційному центрі мене лікував лікар Ковальчук Володимир Петрович, і він сказав, що мені мали відрізати ноги по кісточки, в такому жахливому стані вони були, але Бог мене любить і явив таку милість, що зараз я на своїх ногах!

Я 25 років не був на батьківщині, у Краснодарі. На новий 2019 рік я поїхав туди, будучи вже членом церкви, – і рідні мене не пізнали: не п’є, не палить, не лається...

Господь продовжує дні мого життя, дає нових друзів, щоб я поправив свій світильник. Я запитував у старших братів – чому я покався не у 30 років? Вони сказали, що я був ще не готовий. Я був дуже жорсткою людиною, і багато хто не вірить, що я перемінився. А я жалкую, що Господь їм не відкрив очі. Він мене, негідника, вибрав з тисяч людей! Багато хто каже, що вірить в Бога, але лається, п’є... Я прошу у Господа мудрості, щоб пояснити своїй родині, як Бог їх любить, що Він прийшов і помер за них. Коли у 2019 році я свідчив у Домі Молитви, то люди, які мене знали, дивувалися: якщо Бог такого негідника поміняв, то Він точно є!

Я не кажу, що я такий святий, праведний, ще багато роботи треба зробити. Коли мені лікар сказав, що я повинен був би ходити на протезах, але Бог зберіг мені ноги (хоч і болять, і потрібні мазі, ліки), я відповів, що буду кожен день дякувати Дякувати Богу і славити Його на своїх ногах за звільнення, за друзів, за труд у молитовному будинку, за почуття відповідальності. Я одягнений, взутий, нагодований. Зі 100 моїх друзів, разом з якими я вживав коноплі, 95 вже померли. А мене Бог звільнив. У мене був один друг, якому відрізали ногу, я все хотів зайти, відвідати його, засвідчити йому про Господа, але все ніяк не міг зібратись. А потім мені зателефонували і сказали, що той повісився. Для мене це був шок! Він пішов непокаяним...Тепер, якщо треба відвідати когось, я не дивлюсь ні на погоду, ні на здоров’я – їду.

Хочу сказати всім: не метушіться, віддайте своє життя в руки Божі, Він краще знає, що вам потрібно. Бог каже: «Мої думки-не ваші думки, Мої діла – не ваші діла». Я бачив, коли в лагері був заїзд інвалідів, як ці люди радіють зустрічі, як обіймають один одного, як дякують за їжу і за спілкування! Хочу сказати: не нарікайте на дрібниці, дякуйте за те, що маєте.

Віддайте своє життя Господу, Він дасть вам білі одєжі, прощення гріхів, нове благословення життя у Христі Ісусі!

Нестеренко Василь
(записала і переклала
Олена Ронжина)

ХТОСЬ

СТУКАЄ В ДВЕРІ

Ти чуєш? Хтось стукає тихо у двері
І ніжно говорить тобі: «Відчини!».
Не час, аби знов поринати у сні,
То кличе тебе Сам Господь до вечері.

Не хочеш вставати... Чому зволікаєш?
Біжи, а не йди чим скоріш до дверей!
Сьогодні Ісус ще чекає тебе,
Чи встигнеш колись
відчинити - не знаєш.

Багато роботи... Пізніше відчиниш...
Звичайно... А в кого роботи нема?
У клопотах різних минає життя,
А Бог все чекає тебе за дверима.

Той стукіт легенький
ти чуєш не вперше,
Не раз намагався іти до дверей,
Та жаль, хтось завадив тобі із людей,
І ти заглушив голос Божий у серці.

Сім’я і робота, проблеми суспільні,
Чуть-чуть відпочити - і часу нема,
І ти вже не чуєш той поклик Христа,
І так непомітно змовкає сумління.

Господь ще чекає, коли ти озвешся,
І стукає ніжно, щоб ти відчинив,
Бо Він силоміць не бажає ввійти,
Як серце твоє - непорушна фортеця.

Хоча «Відчини» вже не раз прозвучало,
Вечеряти з Господом ти не спішиш,
Це довго тривати не буде, збачни:
Багато покликаних, вибраних - мало.

Бо прийде той час, як захочеш устати,
Та ти побіжиш вже до інших дверей,
Почуєш: «Ніколи не знав Я тебе»,
І двері спасіння замкнуться назавжди.

В останній момент вже
життя не змінити,
Кричати і стукати буде дарма,
Якщо не озвався на поклик Христа,
То й Він не захоче тобі відчинити.

Багато людей двері серця замкнули,
Гадають, що їм не потрібний Ісус,
Невірством будують від Нього стіну,
Живуть, ніби голос Господній не чули.

І думають Бога таким обдурити:
Йому тільки крихти, найкраще - собі,
І жити для себе отут, на землі,
А вже на кінець своє серце відкрити.

Не потім, не завтра, а треба сьогодні
Христу відчинити, щоб Він увійшов,
Життя незбагненне, не знає ніхто,
Як прийде для кожного вирок Господній.

Ти чуєш цей стук? То Ісус тебе кличе,
Лише не вагайся, до Нього іди,
Жаліти ніколи не будеш, збачни:
Життя із Христом кожному
мить дивовижне.

Леся Данильчик

ОДНА МОВА

Біблія розповідає нам про перших людей, які тільки почали поширюватися по землі після потопу і всі мали одну мову. Можна лише уявити, як чудово жити, маючи лише одну загальну мову на всіх, коли немає потреби шукати переклад чи перекладача, аби зрозуміти співрозмовника. Коли ти можеш відвідати будь-який куточок землі, вільно розмовляючи з її мешканцями та розуміючи одне одного. На перший погляд це видається досить гарною машиною, але ворог душ людських не спить і завжди намагається все, що є добре, перетворити на щось погане та зле. Мова може об'єднувати людей як для добрих цілей, так і для поганих. Люди об'єднуються заради досягнення спільної мети, яка не завжди до вподоби Богу, як в цій біблійній розповіді, що записана в книзі Буття:

«На всій землі існувала одна мова й ті самі слова. Переселяючись зі сходу, люди знайшли рівнину в Шинарських землях і оселилися там. І сказали вони одне одному: «Зробімо цеглу й гарненько її обпалимо, щоб стала вона міцною». Вони використовували цеглу замість каміння і дьоготь замість вапна. Тоді вони сказали: «Збудуймо місто для себе, а в місті – башту аж до небес. Таким чином здобудемо собі славу, бо інакше розкидає нас по всій землі». Господь спустився з небес подивитися на місто й башту, що її сини людські будували. Він мовив: «Бачу - ці люди об'єдналися. У них єдина мова. І це лише початок того, що вони можуть зробити. Згодом вони зможуть виконати все, що задумують. Тож зійдемо додолу й змішаймо їхні мови, щоб вони не розуміли одне одного». І Господь розсіяв людей по всій землі. Отже, вони припинили будівництво міста. Тож місто й назвали Вавилоном, оскільки Господь змішав мови всього світу, а людей розвіяв по землі» (Бут.11:1-9).

На перший погляд все чудово, так що про таке життя з сусідами можна лише мріяти. Ніяких тобі війн чи ворожнечі, всі люди об'єднанні між собою, немає причин для розділення чи розбрату. Сьогодні різні нації намагаються об'єднуватися, створюючи різні спільні структури і організації заради миру на Землі, та їхні зусилля марні, завжди знайдеться хтось, хто вважає себе кращим за інших, щоб розпочати війну. Тут ми читаємо, що Ноеві нащадки, які народилися вже після всесвітнього потопу, знайшли для себе гарне та просторе місце в Шинарських землях і оселилися там. Це місце між двома

великими річками Тигр та Євфрат, де було вдосталь води та поживи. Вони були перші, хто винайшов відносно легку цеглу, яка була однієї форми та невеликого розміру на відміну від важкого, великого каменя, що потребує надскладної обробки для підгонки один з одним, а також непосильної роботи з каменем по доставці та підйому його на визначене місце. Всі споруди з надвеликих кам'яних мегалітів, що є знахідками археології, вочевидь були побудовані до цього періоду, тобто до всесвітнього потопу. Це був великий технологічний прогрес для людей того часу, яким Бог дав мудрості для швидкого та великого будівництва різних споруд для житла та захисних мурів, що відкривав великі перспективи для майбутнього будівництва.

Отримавши такі можливості, вони вирішили побудувати надвелику мегаспоруду, що її буде помітно з неба, а можливо навіть таку, що буде сягати неба своєю верхівкою. Таким чином прагнули вони створити щось надзвичайне, щоб увічнити своє ім'я. Тоді вони сказали: «Збудуймо місто для себе, а в місті – башту аж до небес. Таким чином здобудемо собі славу, бо інакше розкидає нас по всій землі». Але перед ким вони намагалися здобути собі славу, якщо вони були єдині люди на землі? Точно не від Бога премудрості, Який не для цього їх поблагословив. Мабуть хотіли вони залишити після себе цей витвір для прийдешніх поколінь на згадку про себе. Їхня перша мета була вдалою та необхідною ідеєю в реаліях повсякденного життя, тобто будувати велике, захищене зі всіх сторін місто. Місто з мурами - це свого роду фортеця для укриття від непо-

годи, хижих звірів та майбутніх ворогів, а також безліч можливостей для комунікацій та підтримки одне одного. Інше бажання, побудувати башту аж до небес, було викликано чи то гординою прославитися чимось грандіозним і незвичайним, чи то страхом повторення великого руйнівного потопу, це ми не знаємо напевно. Але все, що не співпадає з волею Божою, є приреченим на руйнування, які б матеріали там не використовувалися. Все, що славне чи високе для людей, є незначним та марним для Бога, бо Він проти пихатих, а покірливим Він дарує благодать.

Сьогодні будується багато хмарочосів, один кращий за іншого. Звісно, до небес вони не дістають, та в наш час густозаселених міст служать швидше необхідністю, ніж забаганкою. Тож, щоб зупинити людську гординю чи страх, Бог змішує їхні мови і розселяє по всьому світі. Як це відбувалося - навіть важко собі уявити. Вочевидь, вони забули ту мову, на якій розмовляли раніше, всі склади і слова повністю змінилися в їх розумі, так що вони не розуміли один одного. Як це можливо? Людина може вивчити декілька мов і тримати їх у голові та забути рідну мову одразу неможливо, але Богові все можливо! Тому, Хто створив людину, її мізки та кожну клітиночку її тіла, Йому все під силу!

Так Бог увічнив руїни людської гордині в першому місті під назвою Вавилон на пам'ять та згадку всім прийдешнім поколінням. Так Бог понижує усе горде та зухвале, щоб покласти початок кожному народові з його мовою та межами його перебування.

Костянтин Скобелев

Я - Світло,
а ви не бачите Мене;
Я - Шлях,
а ви не ідете за Мною;
Я - Істина,
а ви не вірите Мені;
Я - Життя,
а ви не шукаєте мене;
Якщо ви нещасливі, то не звинувачуйте Мене!

Я – Вчитель,
а ви не слухаєте Мене;
Я – Господь,
а ви не скоряєтесь Мені;
Я – ваш Бог,
а ви не молитесь Мені;
Я – ваш найкращий Друг,
а ви не любите Мене.

ЯКЩО ВИ ХОЧЕТЕ ПОКАЯТИСЬ, ТО ПОМОЛІТЬСЯ ЦІЄЮ МОЛИТВОЮ

«Владико Господи, що створив небо і землю, і море, і все, що в них! Ти послав Сина Свого Ісуса Христа в цей світ заради нашого спасіння. Ти віддав Його на страту за гріхи наші, щоб Ісус викупив нас Своєю кров'ю. Я усвідомлюю, що я грішний (грішна) і що відплата за гріх — смерть. Я каюсь у всіх своїх гріхах та відрікаюсь від них. І прошу Тебе, Боже, прости мене в Ім'я Ісуса Христа, Сина Твого. Я приймаю Тебе, Господь Ісус, як свого особистого Спасителя і приймаю спасіння, за яке Ти заплатив Своєю власною кров'ю. Я вірю, що Ти вмер на хресті Голгофському за мої гріхи та воскрес із мертвих для мого виправдання. Будь моїм Господом та доведи мене до святих небесних осель. Прийми мою молитву до престолу милості та благодаті Твоєї. Я дякую Тобі, Господь Ісус, що Ти прийняв мене, ввійшов у моє серце та зробив мене новою людиною. Амінь!»

Дай собі шанс – звернись до Бога

ОТЧЕ НАШ

Молитва Господня

Отче наш, що еси на небесах!
Нехай святиться Ім'я Твоє,
нехай прийде Царство Твоє,
нехай буде воля Твоя,
як на небі, так і на землі.
Хліба нашого насущного
дай нам сьогодні.
І прости нам провини наші,
як і ми прощаємо
винуватцям нашим.
І не введи нас у спокусу,
але визволи нас від лукавого.
Бо Твоє є царство, і сила,
і слава навіки. Амінь!

Запрошуємо Вас на богослужіння, де Ви можете почути Слово Боже і де помоляться за вас.

Адреса: м. Вінниця, вул. Левка Лук'яненка, 13. ПТ – 19:00, НД – 10:00, 18:00.

РЕДАКЦІЯ ГАЗЕТИ ЩИРО ДЯКУЄ ЦЕРКВІ LOGOS, ВАРШАВА, ЗА НАДАННЯ КОШТІВ ДЛЯ ДРУКУ ГАЗЕТИ

Нашу газету можна прочитати на сайті <http://church-logos.org/> Евангельская церковь «LOGOS» Варшава

Коли прочитаєте газету – не викидайте; будь ласка, передайте її іншим

ЯКЩО ВИ БАЖАЄТЕ ПІДТРИМАТИ НАС ФІНАНСОВО АБО ВІДПРАВИТИ ВІДГУКИ ПРО ГАЗЕТУ, ТО ЦЕ МОЖНА ЗРОБИТИ ПО НИЖЧЕВКАЗАНИХ АДРЕСАХ.

Свідцтво про державну реєстрацію друкованого засобу масової інформації Серія KB № 20494-10294ПР

Електронна адреса: christiannewspaper2017@gmail.com
Поштова адреса: м. Вінниця, вул. Стрілецька-101, кв.4

Засновник та гол. редактор: Ісоян Карен Григорі
Коректор: Олена Ронжина,
Відповідальний редактор: Костянтин Скобелев

Наш рахунок в ПРИВАТБАНКУ для гривневих надходжень (благодійних внесків) – № рахунку: 26205880550147
МФО 305299, ОКПО 14360570 ВФ ПАТ КБ «ПРИВАТБАНК»
Призначення платежу: Благодійні внески
Для зарахування карту № 5168 7451 4432 7118 Ронжина Олена Анатоліївна

Надруковано: ТОВ «Прес Корпорейшн Лімітед», м. Вінниця, вул. Чехова 12а, тел.: (0432)55-63-97. Зам.2420707
Наклад: 1000 примірників.